

отъ искритѣ на кумина, се издигаше къмъ мрачното влажно небе.

Най-после стигнахме рудника. Входътъ зѣеше — сводестъ, черенъ, бездъненъ. Отпредъ работниците бѣха наредени вече за инструменти. Всѣки бързо и високо изговаряше по единъ номеръ и копачката се плъзгаше въ грубитѣ му ръце. И на групи или поединично изчезваха въ студената уста на безкрайно дългото подземие.

Бавно вървѣхме съ Радко. Тази вечеръ трѣбва да подпираме завоя. Гредитѣ бѣха донесени. Разсъблѣкохме се. Отдалече долитаха глухи тътнежи.

— Сражението почна. Бумъ-бумъ-бумъ! — шегува се Радко. — Ще ни нападнатъ.

— То май че нѣма да ни се размине.

— И азъ така мисля. Снощи сънувахъ... вода, такава дълбока...

— Я остави ти твоя глупавъ сънъ, а ела дрѣжъ да подрежемъ гредата. Дълга е, опира. Все такива сж докарали.

И застъргахме двама съ триона. Дълго трая това, потъ излѣзе по челата ни. А тътнежитѣ на подземното сражение продължаваха ту отъ лѣво, ту отъ дѣсно — рушиха, вкопаваха се къртицитѣ все понавжтре, въ сърдцето на земята.

— Я спри! — неочаквано извика Радко. — Штъ! Чувашъ

ли? — и изпусна триона.

— Е, да, чувамъ. Тревожния сигналъ. Какво, и другъ пжтъ се е случвало това!

— И другъ пжтъ, и другъ пжтъ, а сега е.. — но не доизрече, изправи се.

Тревожниятъ сигналъ все посилно и по-настойчиво продължаваше да вие. Спогледнахме се нѣкакъ си странно и неспокойно, една студена трѣпка премина по тѣлата ни. Това бѣше страхътъ и ужасътъ отъ приближаващата се смъртъ.

— Навѣрно пожарътъ е наблизо, да вървимъ! — предложи Радко, взе лампичката отъ земята и трѣгна напредъ.

Втурнахъ се следъ него. Но още не стигнали кръстопжтъ, посрещна ни гжстъ, задушливъ димъ. Повървѣхме десетина крачки така и Радко падна прѣвъ. Лампата изгасна. Стана

